

ERIK ROSSANDER:

Slutreplik

Om jag har förstått saken rätt är Agrell och jag oense på främst två punkter när det gäller vårt försvar mot ett överraskande angrepp.

- Agrell har större misstro mot vår förmåga att erhålla, tolka och reagera på de varningssignaler som faktiskt kan föregå ett angrepp, och
- Agrell förordar (därför) en kostsamare lösning på problemet genom en kombination av insatser med värnpliktiga under utbildning och ”stående värnpliktiga beredskapsstyrkor” i stället för att lita till inkallelser.

Beträffande den första punkten är väl bara att säga, att vi båda gör bedömningar om vilkas riktighet ingen nu kan yttra sig med säkerhet, och Gud give att vi aldrig får facit.

När det gäller punkt två är Agrells förslag alltså dyrare och enligt min uppfattning också sämre (se nedan). Kostnaderna för förslaget kan lösas på ett av två sätt; antingen tillför regeringen extra medel, specialdestinerade till just den uppgiften

(vilket jag finner osannolikt) eller löser man det genom en omfördelning av medel från den långsiktiga beredskapen till denna form av kuppförsvaret. Därmed är risken uppenbar att den lösning Agrell förordar blir riskfylld på flera sätt: dels blir vår initialstyrka väl känd och dess effekt och därmed angriparens insatsbehov kalkylerbar med hygglig säkerhet, dels är det sannolikt så att omfördelningen av pengar från den långsiktiga beredskapen minskar vår krigförande förmåga och därmed möjligen också vår krigsavhållande effekt och slutligen är det alltid vanskligt att inrikta den långsiktiga försvarsplaneringen på dagsaktuella hotuppfattningar.

I och med detta är vi emellertid raskt inne i en helt ny debatt, och det var väl kanske inte meningen. Jag får i stället beträffande sista punkten rekommendera den intresserade att läsa generallöjtnant Carl Björemans häfte ”Landet under missilbanorna” (Timbro, Stockholm 1989).